

RODA DE PREMSA

Roger Bernat, 23/09/05

Però abans hi ha la sessió fotogràfica. Cal una cara per acompanyar un article. Els diaris són plens de cares, mai no hi ha paisatges. Per això entre 3 i 5 fotògrafs fan fotografies de la meua cara. Abans de sortir de casa, escullo una camisa i m'afaito perquè quan estic afaitat semblo més saludable. M'agrada que la gent pensi que tinc bona salut.

També m'agraden les fotografies de persones serioses perquè sembla que estiguin pensant, com si el fotògraf no destorbés els seus pensaments. A mi m'encantaria que els fotògrafs no destorbessin els meus pensaments i sortir als diaris concentrat com un veritable artista. Però els 3 o 5 fotògrafs em demanen que somrigui. Creuen que el somriure es contagia entre els lectors dels seus diaris. Els fotògrafs els divendres a la nit somien en un món millor.

Faig esforços per estar relaxat. A les pàgines de cultura ha d'haver gent relaxada. No són les pàgines de política o d'economia. Els fotògrafs em demanen que faci alguna postura original. No és interessant veure a una persona dreta o asseguda en una cadira. Les postures interessants són les que són una mica rares: amb els peus sobre la taula, assegut al terra, enfilat sobre unes capses o recolzat en una paret amb aire desinvolat. Als escriptors sempre els fotografien davant de grans estanteries plenes de llibres. És un detall que els dona credibilitat. Però com jo no sóc escriptor em demanen que sigui sobre unes capses amb rodes. Em sento imbècil lliscant pel hall enfilat a una capsa mentre 3 o 5 fotògrafs em fan fotografies. Ho faig sense cap queixa. Jo no sóc una persona desinvolta però sóc una persona amable.

Cap dels fotògrafs no es queda a la roda de premsa. Els fotògrafs són treballadors de la imatge, no de la paraula. Els periodistes tampoc no miren com els fotògrafs fan les fotografies. Cadascú fa la seva feina. Els fotògrafs s'emporten les seves màquines amb un munt d'instantànies de les meves piruetes. Després publicaran aquelles en les que hagin copsat la meua personalitat.

Els periodistes han estat convocats pel cap de premsa per tal d'escoltar allò que se'ls ha de dir. Si hi ha molts periodistes, la roda de premsa és un èxit. Les rodes de premsa de Woody Allen sempre són un èxit. Els periodistes són com qualsevol públic, volen divertir-se. Cal fer alguna cosa divertida per als periodistes: despullar-se, despenjar-se d'una façana o tenir una ocurrència acostuma a ser molt apreciada. Una vegada vaig estar tota una roda de premsa parlant de sexe i als periodistes els va divertir molt.

Avui he explicat un conte. Als periodistes els agrada molt que els expliquin contes. No té importància si són històries verídiques, el que és important és que siguin històries molt curtes i entretingudes. Com el conte s'acabava bé, els periodistes estaven contents i tenien ganes de fer preguntes. Crec que s'han emocionat. Volien saber si el conte tenia ingredients de violència d'acord amb els temps que ens ha tocat viure. Quan els he dit que no, em sembla que han

quedat decepcionats. La pròxima vegada haig d'enrecordar-me de posar una mica de sexe o violència en el conte que prepari per la roda de premsa. Després he contestat a la resta de preguntes i al final he dit: si no hi ha més preguntes, ho deixarem aquí. També els he donat les gràcies per haver vingut. Els periodistes em fan un favor venint a escoltar-me i publicant les coses que dic. Els seus diaris tenen molts lectors i els lectors se senten influenciats per allò que llegeixen als diaris i després compren entrades per venir a veure el meu teatre. I tot això gràcies als periodistes. Per això els he donat les gràcies.